

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **V. R.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 2, Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti: **H. V.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, č. j. 014028/2017/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jílové u Prahy (dále jen „stavební

úřad“) ze dne 13. 12. 2016, č. j. MJuP/09823/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby označené „Změna tvaru střechy rodinného domu z pultové na plochou“ týkající se změny stavby rodinného domu na pozemku parc. č. st. X v k. ú. a obci X (dále jen „rodinný dům“) podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“).

2. Žalobce se rovněž domáhal incidenčního přezkumu **územního plánu města Jílové u Prahy vydaného usnesením zastupitelstva města Jílové u Prahy dne 18. 2. 2004 (dále jen „původní územní plán“)**, ve znění opatření obecné povahy č. 1/2008 schváleného Zastupitelstvem města Jílové u Prahy dne 15. 12. 2008 (dále jen „změna územního plánu č. 1“) a opatření obecné povahy č. 1/2011/OOP schváleného zastupitelstvem města Jílové u Prahy dne 29. 6. 2011 (dále jen „změna územního plánu č. 2“) [dále jen „územní plán“]. Soud usnesením ze dne 13. 9. 2018, č. j. 48 A 79/2017-87, vyloučil přezkum výše uvedeného opatření obecné povahy k samostatnému projednání. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 54 A 103/2018-41, byl návrh žalobce na zrušení územního plánu zamítnut. Žalobce proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost, kterou Nejvyššího správní soud rozsudkem ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 103/2019-27, rovněž zamítl. Proti rozsudku Nejvyššího správního soudu podal žalobce ústavní stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2020, sp. zn. II. ÚS 1385/2020, odmítnuta.
3. Proti napadenému rozhodnutí žalobce předně namítl, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný se zejména nevypořádal s odvolací námitkou (i) nemožnosti posouzení souladu stavby rodinného domu s vnitřně rozporným a nesrozumitelným územním plánem; (ii) nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí stran zařazení pozemku rodinného domu do zastavitelného území (R2 – čistě obytné území) v územním plánu.
4. Žalobce dále namítl, že terminologie územního plánu stran pojmů „podkroví“ a „podlaží“ není jednoznačná a zákonem není určena, přičemž stavební úřad se dopustil nepřezkoumatelného uvážení, jestliže uvedl, že žalobce si mohl postavit rodinný dům pouze o jednom podlaží s plochou střechou.
5. Žalobce rovněž namítl, že stavební úřad i žalovaný postupovali v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť jiné stavby nacházející se v lokalitách města Jílové u Prahy určených k zástavbě pro využití jako čistě obytné území byly povoleny, přičemž se jednalo o stavby o dvou plnohodnotných nadzemních podlažích.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl již před započítím stavby rodinného domu seznámen s územním plánem, přičemž sám si požádal o vydání územně plánovací informace, ze které vyplývaly regulační podmínky pro stavbu rodinného domu. Žalobci tak muselo být jasné, že v dané oblasti není možné stavět dvoupodlažní domy. Tomu odpovídá i původní projekt stavby rodinného domu. Žalobce se tak nyní snaží pouze legalizovat svou „černou“ stavbu. Stran jednotlivých žalobních bodů uvedl, že neměl povinnost se vypořádat s námitkami vnitřní rozpornosti a nesrozumitelnosti územního plánu, protože se nejedná o námitky týkající se procesu jeho schvalování (ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2014, č. j. 45 A 16/2012-65). Rovněž má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně srozumitelné, přehledné, rekapitulující dosavadní průběh v řízení a vypořádává se s jednotlivými odvolacemi

námitkami žalobce. Žalovaný následně k námitce výkladu pojmů podkroví a podlaží uvedl, že tuto námitku vypořádal zcela jednoznačně tak, že odkázal na definice stavebního úřadu z písemnosti ze dne 4. 6. 2012. Rovněž námitka porušení § 2 odst. 4 správního řádu je lichá, neboť žalovaný ji vypořádal a zaujal zcela konkrétní stanovisko a toto odůvodnil ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52 (ve vyjádření označeno jako „As 43/2009“). Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

7. V následné replice žalobce uvedl, že na vady v procesu přijímání územního plánu poukazoval, a to na stranách 4 až 6 svého odvolání. Dále žalobce zopakoval své námitky a závěry vyjádřené v žalobě. Žalobce závěrem své repliky uvedl, že žalovaný ani stavební úřad nedodrželi zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Zvláště žalovaný tak učinil, neboť akceptoval předchozí nezákonné postupy stavebního úřadu v obdobných případech a nevypořádal odvolací námitky žalobce.
8. Při jednání dne 4. 6. 2020 strany setrvaly na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce opětovně namítl nepřezkoumatelný výklad územního plánu stavebním úřadem a žalovaným. Dále namítl rozporuplnou praxi stavebního úřadu, v jejímž rámci v totožném území regulovaném stejným územním plánem (regulativy a podmínkami pro prostorové uspořádání) dochází k umísťování a povolování obdobných staveb, jako je stavba žalobce. Tato praxe porušuje § 2 odst. 4 správního řádu. Dále uvedl, že změna č. 2 územního plánu umožnila pro všechny kategorie rodinných domů ploché střechy a v rozporu s § 43 stavebního zákona zakotvila možnost výjimek, které by vydávaly orgány města jako orgány samosprávy, což zákon nezná a neumožňuje. Plochá střecha byla navíc žalobci dovolena vyjádřením Rady města Jílové u Prahy ze dne 13. 4. 2012.
9. Žalovaný na jednání uvedl, že nesdílí názor, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s názorem stavebního úřadu a zároveň odkázal na svá rozhodnutí z 27. 1. 2014 a 15. 2. 2016. Pozemek žalobce se nachází v zastavitelném území v rozvojové ploše R2 – čistě obytném území – zóně II a pro tuto lokalitu se u rodinných domů povolují sedlové či valbové střechy; rovné střechy pouze v omezeném rozsahu a za předpokladu, že je to projednáno s orgány města v samostatné působnosti (tuto možnost územního plánu shledal Nejvyšší správní soud jako souladnou se zákonem). V případě žalobce město s projektem žalobce nesouhlasilo, stejně jako nebyl přijat návrh na změnu územního plánu. V případě žalobce se vycházelo z územního plánu, ve znění změny s účinností od 14. 7. 2011. V ploše, v níž se nachází pozemek žalobce, územní plán umožňuje rodinný dům s jedním podlažím nebo jedním podlažím a částečně využitelným podkrovím. Žalobce ještě před podáním své první žádosti obdržel dvě územně plánovací informace, kterými byl poučen, jaké jsou regulativy a jakou podobu jeho dům může mít. Námitka rozporu s územním plánem byla posouzena v dostatečné míře. Žalobcem uváděné jiné obdobné stavby byly povoleny před změnou územního plánu a jiné ploše. Pokud by v některých případech stavební úřad nepostupoval v souladu se zákonem, nemůže žalobce z tohoto důvodu očekávat povolení své stavby. Podáváním opakovaných žádostí se žalobce snaží docílit oddálení ukončení řízení o odstranění stavby rodinného domu.

Skutková zjištění vycházející ze správního spisu a provedeného dokazování

10. Z výpisu z katastru nemovitostí se stavem k datu 2. 7. 2017 vyplývá, že žalobce je vlastníkem pozemků parc. č. st. X, jehož součástí je rozestavěná stavba (rodinný dům),

parc. č. X a parc. č. X, vše v k. ú. a obci X (stejně jako všechny pozemky uváděné dále v odůvodnění tohoto rozsudku).

11. Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 7. 10. 2011 žalobce požádal stavební úřad o stanovisko ke stavbě rodinného domu. K této žádosti stavební úřad vydal územně plánovací informaci ze dne 7. 11. 2011, č. j. MJuP/10056/2011, podle níž se pozemek parc. č. X nachází v zastavitelném území – rozvojové ploše R2, funkční ploše „Čistě obytné území“ – zóně II. Dále z ní vyplývá, že pro rodinné domy se povoluje max. jedno nadzemní podlaží a částečně využitelné podkroví. Tyto pojmy jsou definovány následovně. Nadzemní podlaží je *„podlaží, které nemá úroveň horního líce podlahy v průměru níže než 0,8 m pod úrovní okolního rostlého terénu ve styku s lícem budovy. Pro výpočet průměru se uvažují místa ve čtyřech od středu budovy nejvzdálenějších rozích posuzovaného podlaží.“* Podkroví je *„vnitřní prostor vymezený poslední konstrukcí stropu a konstrukcemi krovu. Pokud je nejmenší výška podkrovního prostoru u obvodové zdi menší než 0,2 m jde o částečně využitelné podkroví. Pokud je nejmenší výška podkrovního prostoru u obvodové zdi větší než 1,3 m je tento prostor pokládán za další nadzemní podlaží, jehož podkroví je jako čistá užitková plocha nevyužitelné.“* Využití ploché střechy je možné v odůvodněných případech v omezeném rozsahu a na základě projednání s orgány města. Tato územně plánovací informace byla žalobci doručena dne 8. 11. 2011.
12. Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 7. 5. 2012 žalobce požádal stavební úřad o stanovisko ke stavbě rodinného domu. K této žádosti stavební úřad vydal územně plánovací informaci ze dne 4. 6. 2012, č. j. MJuP/04836/2012, podle níž se pozemek parc. č. X nachází v zastavitelném území – rozvojové ploše R2, funkční ploše „Čistě obytné území“ – zóně II. Rovněž z ní vyplývá, že pro rodinné domy se povoluje max. jedno nadzemní podlaží a částečně využitelné podkroví. Tyto pojmy jsou definovány shodně jako v územně plánovací informaci ze dne 7. 11. 2011. Využití ploché střechy je možné v odůvodněných případech v omezeném rozsahu a na základě projednání s orgány města. Tato územně plánovací informace byla žalobci doručena dne 5. 6. 2012.
13. Opatřením ze dne 10. 7. 2013, č. j. MJuP/05586/2013, bylo zahájeno řízení o odstranění stavby rodinného domu. Dne 7. 8. 2013 podal žalobce svou první žádost o dodatečné povolení stavby rodinného domu, která byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 5. 9. 2013, č. j. MJuP/07440/2013. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním ze dne 27. 9. 2013. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 27. 1. 2014, č. j. 168738/2013/KUSK, odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Následně žalobce podal dne 11. 2. 2014 druhou žádost o dodatečné povolení stavby rodinného domu. Tato byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 9. 2015, č. j. MJuP/06731/2015, proti kterému se žalobce odvolal. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 2. 2016, č. j. 025340/2016/KUSK, odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Následně žalobce podal třetí žádost o dodatečné povolení stavby rodinného domu, a to ze dne 29. 2. 2016, kterou stavební úřad rozhodnutím ze dne 7. 4. 2016, č. j. MJuP/02747/2016, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce neodvolal. Dne 3. 6. 2016 podal žalobce čtvrtou žádost o dodatečné povolení stavby rodinného domu, kterou následně vzal zpět dne 24. 10. 2016. Stavební úřad proto řízení o dodatečném povolení stavby zastavil usnesením ze dne 4. 11. 2016, č. j. MJuP/08789/2016.

14. Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 24. 10. 2016 žalobce požádal (v pořadí již popáté) o dodatečné povolení stavby rodinného domu stran změny tvaru střechy rodinného domu z pultové na plochou (tj. se dvěma nadzemními podlažími namísto s jedním podlažím a částečně využitelným podkrovím). V něm mimo jiné uvedl, že územní plán nesplňuje požadavky podle vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“), a proto je nutné aplikovat přechodné ustanovení čl. II. bod 4 novely stavebního zákona zákonem č. 350/2012 Sb. Rovněž žalobce uvedl, že omezení užití plochých střech je v rozporu s § 43 odst. 3 stavebního zákona.
15. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby rodinného domu spočívající v povolení druhého nadzemního podlaží. V úvodu odůvodnění stavební úřad uvedl žalobcovy argumenty pro dodatečné povolení stavby a následně zrekapituloval všechna dosavadní řízení. Z tohoto shrnutí vyplývá, že žalobce o dodatečné povolení stavby rodinného domu stran změny jeho střechy žádal již čtyřikrát, přičemž současná žádost je pátá v pořadí. Stavební úřad žádost žalobce zamítl, neboť dovodil, že změna stavby rodinného domu je v rozporu s územním plánem a nesplňuje ani příslušné podmínky pro udělení výjimky stanovené tímto plánem.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání namítl, že stavební úřad pro své závěry nepředložil dostatečně přezkoumatelnou úvahu (§ 68 správního řádu) a neunesl důkazní břemeno ohledně zamítnutí žádosti žalobce pro její rozpor s územním plánem. Žalobce namítl, že pozemek parc. č. st. X (resp. původně X z něhož byl uvedený pozemek vyčleněn), na němž se nachází rodinný dům, nebyl územním plánem regulován a nacházel se v neurbanizovaném území. Žalobce dále namítl, že stavební úřad uvedl bez dalšího (bez přezkoumatelného zdůvodnění), že tento pozemek se nachází v zóně II (R2) s funkcí plochy pro čistě obytné území. Dále žalobce namítl vnitřní rozpornost územního plánu ve znění změny územního plánu č. 2, konkrétně v části týkající se výjimky pro umožnění rodinných domů s užitím ploché střechy. K nezákonnosti a rozpornosti územního plánu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2014, č. j. 45 A 16/2012-65, z něž dovozuje, že stavební úřad se nevypořádal s výtkami žalobce stran územního plánu, který neměl být aplikován. Žalobce rovněž namítl, že územní plán nesplňuje požadavky přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb. a že podmínky pro využití výjimky ze zákazu plochých střech jsou v rozporu s § 43 odst. 3 stavebního zákona. Poté žalobce namítl, že terminologie pojmů podlaží a podkroví je nejednotná a zákonem neurčená, přičemž stavební úřad se měl dopustit diskriminačního a nepřezkoumatelného uvážení, neboť uvedl, že žalobce si mohl postavit rodinný dům o jednom nadzemním podlaží. Žalobce dále namítl, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť ve třech žalobcem specifikovaných případech za obdobných podmínek stavební úřad stavbu domu s dvěma podlažími povolil. Závěrem žalobce namítl, že územní plán není veden podle § 55 odst. 5 stavebního zákona, přičemž není jasné, která část územního plánu je platná a která nikoliv. Z toho důvodu měl žalobce za to, že územní plán je nepřezkoumatelný, a nelze proto posoudit soulad stavby rodinného domu s územním plánem.

17. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve zopakoval celé odvolání žalobce (str. 1 až 6 napadeného rozhodnutí). Následně žalovaný rekapituloval vývoj situace týkající se stavby rodinného domu od roku 2013, kdy žalobce podal první žádost o dodatečné povolení stavby, do podání odvolání (str. 7 až 11 napadeného rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že se dle žalovaného mělo jednat o totožnou situaci za stejného skutkového a právního stavu, žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že odkazuje na své závěry vyslovené v jeho rozhodnutí ze dne 27. 1. 2014, č. j. 168738/2013/KUSK, na kterých i nyní trvá, a to včetně důvodů, které k nim vedly. Ohledně polemiky výkladu pojmů podkroví a podlaží žalovaný odkázal na skutečnost, že stavební úřad žalobci poskytl dne 7. 11. 2011 územně plánovací informaci, ze které jednoznačně vyplývá definice pojmu „částečně využitelné podkroví“, přičemž tyto námitky žalovaný považoval za irelevantní. Stejně tak žalovaný považoval za irelevantní námitky žalobce stran územního plánu. K těmto všem námitkám žalovaný uvedl, že stavební úřad není povinen přezkoumávat či měnit územní plán, pouze posuzovat soulad staveb s jeho platným zněním. K citacím žalovaného z územního plánu, stavebního zákona a rozsudků správních soudů, žalovaný uvedl, že tyto byly vybírány bez vazby na projednávanou věc. Ohledně námitky porušení § 2 odst. 4 správního řádu žalovaný uvedl, že v případě, že stavební úřad povolil stavby rodinných domů se dvěma nadzemními podlažími, postupoval v rozporu se zákonem a žalobce se takového postupu nemůže dovolávat. Zde žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu „č.j. As 43/2009“. Závěrem žalovaný uvedl, že důkazní břemeno k nepovolené stavbě jde k tíži stavebníka (žalobce) a nikoliv stavebního úřadu.
18. Z provedeného dokazování vyplynulo, že bodem 2 písm. b) změny územního plánu č. 1 byla v lokalitě vymezené v grafické části jako „Z1-3“ změněna dosavadní funkční plocha „zemědělská půda – orná“ na funkční plochu „čistě obytné území“; do této lokality přitom patří i pozemek žalobce. Dle bodu 3 této změny byla lokalita Z1-3 zařazena do zastavitelných ploch. Podle bodu 5 jsou pak regulativy funkční plochy „čistě obytné území“ v lokalitě Z1-3 stanoveny původním územním plánem; na základě bodu 6 „jsou závazné též „Doplňující podmínky využití ploch“ stanovené v kapitole 1.6 textové části změny č. 1, kterými se pro tyto lokality rozšiřují závazné regulativy“ uvedené v původním územním plánu. Podle kap. 1.6 „Stanovení podmínek pro využití ploch“ Návrhu změny územního plánu č. 1, na nějž odkazuje bod 1 textové části změny územního plánu č. 1, jsou pro lokalitu Z1-3 stanoveny doplňující podmínky využití příslušné funkční plochy, jež nikterak nesouvisí s regulací střech staveb nacházejících se v této lokalitě.
19. Podle kap. I. „Regulativy“ písm. c) „Regulativy v urbanizovaném území“ bod 1 „Čistě obytné území – zástavba rodinnými domy“ dílu B) textové části původního územního plánu jako požadavky na prostorové uspořádání a architektonické zásady platí: pro rodinné domy izolované v zóně I. max. jedno nadzemní podlaží a plně využitelné podkroví, v zóně II. max. jedno nadzemní podlaží a částečně využitelné podkroví; pro rodinné domy řadové v zóně I. se povolují max. dvě nadzemní podlaží a částečně využitelné podkroví; pro všechny kategorie rodinných domů přitom platí, že se nepřipouští polovalba ani ploché střechy. Z kap. I. „Regulativy“ písm. a) „Definice a vysvětlení pojmů“ dílu B) textové části

původního územního plánu pak plyne, že „podkroví je vnitřní prostor vymezený poslední konstrukcí stropu a konstrukcemi krovu. Pokud je nejmenší výška podkrovního prostoru u obvodové zdi menší než 0,2 m, jde o částečně využitelné podkroví. Pokud je nejmenší výška podkrovního prostoru u obvodové zdi v rozmezí 0,2 – 1,3 m, jde o plně využitelné podkroví. Pokud je nejmenší výška podkrovního prostoru u obvodové zdi větší než 1,3 m, je tento prostor pokládán za další nadzemní podlaží, jehož podkroví je jako čistá užitková plocha nevyužitelné.“

20. Kapitola 1.6 „Stanovení podmínek pro využití ploch“ textové části změny územního plánu č. 2 byly následně stanoveny doplňující podmínky prostorového uspořádání funkční plochy „Čistě obytné území - zástavba rodinnými domy, smíšené obytné území, venkovské obytné území“ tak, že „pro všechny kategorie rodinných domů se připouští užití ploché střechy, a to v odůvodněných případech a na základě projednání s orgány města a v omezeném rozsahu; v případě koncepčního řešení území je vyloučeno užití plochých střech v rozloze větší než 40 % stavebních pozemků řešené lokality; tvarové řešení střech bude specifikováno v územních studiích popřípadě v navazující územně plánovací dokumentaci (regulačním plánu)“. Současně změna územního plánu č. 2 v bodě 17 stanovila, že nadále platí původní územní plán, pokud tato změna nestanoví jinak.
21. Z provedeného dokazování soud dále zjistil, že z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 3. 2007, č. j. SÚ/1381/2006/A, vyplývá, že stavební úřad rozhodl o umístění a povolení stavby rodinného domu o dvou nadzemních podlažích na pozemku parc. č. X, přičemž z příložené kopie projektové dokumentace vyplývá, že tato stavba nemá plochou střechu. Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 2. 2010, č. j. MjuP/1125/2010, vyplývá, že stavební úřad vydal souhlas s provedením stavby rodinného domu o dvou nadzemních podlažích na pozemku parc. č. X, přičemž z příložené projektové dokumentace vyplývá, že tato stavba nemá plochou střechu. Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 5. 2013, č. j. MjuP/03859/2013, vyplývá, že stavební úřad rozhodl o umístění a povolení stavby rodinného jednopodlažního domu s obytným podkrovím na pozemku parc. č. X, jenž byl zahrnut do funkční plochy „Smíšené obytné území – zástavba rodinnými domy“; stavba má sedlovou střechu o sklonu 35°. Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2014, č. j. MjuP/07323/2014, vyplývá, že stavební úřad rozhodl o umístění a povolení stavby rodinného domu o dvou nadzemních podlažích s valbovou střechou na pozemku parc. č. X, jenž byl zahrnut do funkční plochy „Smíšené obytné území – zástavba rodinnými domy“. Listina předložená žalobcem při jednání soudu obsahuje soubor fotografií (s neupřesněnou dobou jejich pořízení) staveb rodinných domů nacházejících se na pozemcích parc. č. X; X; X; X; X; X; X; X; X; X; X; X; X; X; X; a dále rodinného domu žalobce.

Posouzení žaloby soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů

(§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

23. Podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území.
24. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, tedy námitkou porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce toto porušení spatřuje v nedostatečném vypořádání odvolacích námitek žalovaným. Nevypořádání odvolacích námitek může skutečně za určitých okolností způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího orgánu pro nedostatek důvodů. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvažil (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62; ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75; ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, v nichž se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
25. Žalobce napadené rozhodnutí shledává nedostatečně odůvodněným z důvodu nevypořádání jeho odvolací námitky nemožnosti posouzení souladu stavby rodinného domu s vnitřně rozporným a nesrozumitelným územním plánem. Dále žalobce namítá nevypořádání jeho odvolací námitky, že tvrzení stavebního úřadu je nepřezkoumatelné a není jasné, z jakých podkladů a úvah stavební úřad vychází. Podle žalobce je zřejmé, že

žalovaný potvrdil názor stavebního úřadu o nesouladu změny stavby s územním plánem, přičemž namítá absenci odůvodnění.

26. Napadené rozhodnutí není podle soudu po všech stránkách přehledné, což je z velké části dáno počtem předcházejících řízení ve věcech žádostí žalobce o dodatečné povolení stavby rodinného domu. Podle soudu však není nepřezkoumatelné, a proto tyto námitky nepovažuje za důvodné. Z hlediska požadavku na přezkoumatelnost tvoří prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48). Přitom v projednávané věci není bez významu, že se jednalo o v pořadí pátou žádost žalobce o dodatečné stavební povolení a že již dvakrát se věcí žalovaný meritorně k odvolání žalobce zabýval a pokaždé považoval rozhodnutí o zamítnutí žádosti za zákonné.
27. V předcházejícím správním řízení stavební úřad, ani žalovaný neměli pravomoc aplikovaný územní plán přezkoumávat, jak je správně uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce odkazoval ve svém odvolání i v žalobě na rozhodnutí zdejšího soudu, podle kterého v případě, že by stavební úřady byly na nesoulad výslovně upozorněny účastníkem řízení, *„by samozřejmě bylo žádoucí, aby stavební úřady vytýkané vady v procesu přijímání územního plánu prověřily, a v případě shledání zásadních nedostatků uvážily, zda je možno předmětný územní plán vůbec aplikovat.“* (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2014, č. j. 45 A 16/2012-65). Tyto závěry však nejsou podle soudu udržitelné. Předně byly vysloveny v konkrétní věci za jiných skutkových okolností, dále byly řečeny pouze nad rámec rozhodovacích důvodů, ale zejména byly podle soudu překonány judikaturou Nejvyššího správního soudu. Až v usnesení ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, rozšířený senát vyjasnil problematiku incidenčního přezkumu opatření obecné povahy. Podle tohoto usnesení s. ř. s. *„rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části,“* přičemž *„[d]ruhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu“*. Řízení o tomto druhém typu návrhu má akcesorickou povahu k řízení o žalobě proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, která vyplývá z § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., podle něhož musí být v dané věci opatření obecné povahy užito. Z toho pak podle zdejšího soudu plyne, jaké otázky mají být v tom kterém řízení řešeny. Vady územního plánu či procesu jeho přijímání tak nemají, a to ani k námitce účastníka, posuzovat správní orgány v řízení, v nichž je takový územní plán závazným podkladem, nýbrž tomu slouží výhradně návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. V odvolacím řízení a v projednávané věci proto žalobce mohl namítat pouze aplikaci územního plánu, nikoliv jeho vady či vady postupu, který jeho vydání předcházela.
28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že *„stavební úřad je povinen posuzovat soulad stavby mimo jiné s platnou územně plánovací dokumentací, není však oprávněn tuto dokumentaci měnit či přezkoumávat opatření obecné povahy“*. Tímto způsobem se žalovaný podle soudu stručně, avšak přezkoumatelně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, které směřovaly proti samotnému územnímu plánu. Tvrdí-li žalobce, že jeho odvolací

námítky směřovaly k tomu, že nebylo možné posoudit soulad stavby s územním plánem pro jeho rozpornost, tj. že brojil proti výkladu a aplikaci územního plánu stavebním úřadem, pak z prvostupňového rozhodnutí, jakož i napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že podle stavebního úřadu i žalovaného bylo možno soulad stavby s územním plánem posoudit a že tak také oba orgány učinili. Je totiž stěžejí představitelné, že by správní orgány aplikovaly územní plán, který aplikovat nelze. Kromě toho podle soudu i v situaci, kdy by námitka žalobce vnitřní rozpornosti územního plánu byla důvodná (což jeho incidenční soudní přezkum zdejší soudem i Nejvyšším správním soudem vyloučil) nemohli by jej stavební úřad, ani žalovaný neaplikovat. V takovém případě by s ním museli naložit jako s jakoukoliv jinou rozpornou či obtížně aplikovatelnou právní normou za pomoci klasických interpretačních metod. Žádný z orgánů veřejné moci, které se otázkou územního plánu zabývaly, jej však jako neaplikovatelný či nesrozumitelný neshledal.

29. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku č. j. 2 As 103/2019-27 uvedl, že „za situace takto formulovaných regulativů a kvazi-derogačního ustanovení nespátřuje napadený územní plán jakožto celek jako nikterak vnitřně rozporný, natož nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. Má za logické, že po nabytí účinnosti změny [územního plánu] č. 2 je výchozím pravidlem prostorového uspořádání dané funkční plochy stále obecný zákaz užití plochých střech na všech typech rodinných domů (dle původního územního plánu), z něž je však v odůvodněných případech připuštěna výjimka (stanovená změnou [územního plánu] č. 2); jestliže tedy tato výjimka nebude stavebníkovi z jakéhokoli důvodu přiznána (ať již pro neudělení souhlasu orgánem samosprávy nebo kvůli nepodřazení konkrétní věci stavebním úřadem pod neurčité právní pojmy „odůvodněný případ“ či „omezený rozsah“), platí obecný zákaz užití ploché střechy. Nejvyšší správní soud tedy nenaznal, že by napadený územní plán připouštěl „dvojitý“ výklad způsobující jeho nesrozumitelnost, jak tvrdí stěžovatel.“
30. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaný považoval prvostupňové rozhodnutí za přezkoumatelné. Uvedl, že „odůvodnění [prvostupňového] rozhodnutí je zcela v souladu s ustanovením § 68 správního řádu; jsou zde přezkoumatelně uvedeny správní úvahy stavebního úřadu, kterými se při hodnocení žádosti řídil, jsou zde uvedeny veškeré skutečnosti, které se dané záležitosti týkají včetně veškerých získaných podkladů“. To podle soudu představuje stručnou, avšak přezkoumatelnou, reakci na námitku žalobce, že není jasné, z jakých podkladů a úvah stavební úřad vycházel.
31. Podle soudu není námitka nepřezkoumatelnosti důvodná ani stran zařazení pozemku rodinného domu do zastavitelného území (R2, čistě obytné území). Žalovaný se sice výslovně nevyjadřuje k odvolací námitce žalobce, že pozemek, na němž se nachází stavba rodinného domu, nebyl regulován územním plánem a nachází se v neurbanizovaném území, avšak z odůvodnění je patrné, že tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Ačkoliv z územního plánu vyplývá, že pozemek rodinného domu se nachází v lokalitě Z1-3, a nikoliv R2 (jak nepřesně uvádí stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí a žalovaný v napadeném rozhodnutí), z napadeného rozhodnutí zároveň vyplývá, které regulativy územního plánu stavební úřad a žalovaný pro pozemek aplikovali. Z provedeného dokazování pak vyplývá, že tyto regulativy aplikovali na pozemek žalobce správně. Pokud

dále stavební úřad situoval pozemek žalobce do zóny II, je podle soudu tento závěr nejen přezkoumatelný, ale i správný. Původní územní plán totiž u obytného území zaznačil zónu bydlení I. Namítal-li žalobce, že změna územního plánu nezařadila jeho pozemek do zóny II, je k tomu třeba uvést, že tento naopak nikdy nebyl zařazen do zóny bydlení I. Nachází-li se pozemek žalobce v čistě obytném území a zároveň není zařazen do zóny I, jeví se soudu jako správný závěr, že se tento pozemek nachází v zóně II. Kromě toho otázka, zda se pozemek žalobce nachází v zóně I, nebo zóně II, není pro možnost žalobce postavit rodinný dům s plochou střechou rozhodující. Rodinný dům žalobce je rodinným domem „isolovaným“ ve smyslu regulativu (nikoliv „řadovým“), a proto jak pro zónu I, tak pro zónu II je připuštěno maximálně jedno nadzemní podlaží a podkroví, nikoliv plochá střecha. Rozdíl může být pouze v tom, zda podkroví může být částečně využitelné, či plně využitelné. Stavební úřad a žalovaný však podle soudu správně vycházeli z toho, že se pozemek žalobce nachází v zóně II. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvádí dosavadní průběh věci, jakož i podklady, z nichž vycházel. Dílčí nedostatek odůvodnění spočívající v nesprávném označení druhu lokality za situace, kdy stavební úřad aplikoval správný regulativ, proto nepředstavují vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, které shledalo prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelným. K námitce žalobce, že mu plochá střecha byla dovolena vyjádřením Rady města Jílové u Prahy ze dne 13. 4. 2012, pak soud uvádí, že toto vyjádření bylo předloženo v řízení o žádosti o žalobce ze dne 7. 8. 2013 zakončeném rozhodnutím ze dne 5. 9. 2013, a nikoli v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Nadto orgány místní samosprávy mohou povolit tuto výjimku pouze v případě, že se jedná o dům výlučně s jedním podlažím, tj. bez druhého podlaží či podkroví, což není případ rodinného domu žalobce. Stavební úřad kromě toho v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výslovně uvádí, že žádost posuzoval podle stejných podkladů jako v případě žádosti žalobce ze dne 7. 8. 2013, 11. 2. 2014 a 29. 2. 2016. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto nedůvodná.

32. Rovněž námitku žalobce ohledně nejednoznačnosti a zákonné neurčenosti terminologie územního plánu ve vztahu k pojmům „podkroví“ a „podlaží“ způsobující nepřezkoumatelné uvážení v prvostupňovém rozhodnutí soud posoudil jako nedůvodnou. K žádostem žalobce mu byly poskytnuty územně plánovací informace ze dne 7. 11. 2011 a ze dne 4. 6. 2012. V nich byl žalobce informován o vymezení uvedených pojmů, jakož i pojmu „částečně využitelné podkroví“, na což odkazuje jak prvostupňové rozhodnutí, tak i napadené rozhodnutí. Obě rozhodnutí jsou proto v tomto ohledu přezkoumatelná. Obsah těchto pojmů zůstal beze změny po celou dobu všech řízení o dodatečném povolení stavby, které žalobce v průběhu let opakovaně svými žádostmi zahajoval, jak vyplývá rovněž z porovnání s aktuálním zněním územního plánu. Je nutné poukázat na to, že pokud územní plán obsahuje vymezení určitých pojmů, je toto vymezení pro stavebníky a stavební úřady závazné, neboť není „vyloučeno, aby územní plán pro své vlastní účely definoval pojmy, které používá, a to i odkazem na dokumenty obecně právně nezávazné, přičemž takto vytvořené definice jsou pro účely územního plánu závazné“ (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2017, č. j. 46 A 23/2015-100; srov. rovněž na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017-92). Skutečnost, že tyto pojmy nejsou vymezeny na zákonné úrovni, není nijak relevantní, pokud jsou obsaženy v územním plánu, čímž jejich výklad a aplikace může být podrobena přezkumu správním soudem.

33. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 103/2019-27 k námitce, že původní územní plán obsahuje definici pojmu „částečně využitelné podkroví“, odkázal na kapitolu I. písm. a) dílu B) textové části původního územního plánu. Z něj podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že platné znění územního plánu (neboť tyto definice nebyly změnami územního plánu č. 1 a č. 2 jakkoli dotčeny) považuje za částečně využitelné podkroví „*vnitřní prostor vymezený poslední konstrukcí stropu a konstrukcemi krovu*“, pokud je „*nejmenší výška podkrovního prostoru u obvodové zdi menší než 0,2 m*“. Žalobci proto nepřisvědčil, že by tento pojem nebyl v územně plánovací dokumentaci nikterak definován a byl nesrozumitelný. Podle zdejšího soudu se proto stavební úřad nedopustil nepřezkoumatelné úvahy, neboť z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že uvedené pojmy použil tak, jak jsou definovány územním plánem a jak byl o jejich obsahu žalobce informován územně plánovacími informacemi. Stavební úřad tyto pojmy pouze aplikoval na jím zjištěný skutkový stav. Námitka je nedůvodná.
34. Rovněž námitka žalobce ohledně tvrzeného porušení § 2 odst. 4 správního řádu je nedůvodná. Žalobce dovozuje, že porušení uvedeného ustanovení je zapříčiněno nesrozumitelností územního plánu a proto stavební úřad vyložil pojmy „podkroví“ a „podlaží“ restriktivněji než u žalobcem uváděných staveb. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto námitku vypořádal, přičemž konstatoval, že k rozdílnému postupu ze strany stavebního úřadu došlo z důvodu nezákonnosti na straně stavebního úřadu, které se žalobce nemůže dovolávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52). Žalobce má za to, že tímto rozdílným postupem je nezákonně zasaženo do jeho práv.
35. V soudním řízení žalobce předložil listinné důkazy k prokázání svých tvrzení ohledně legitimního očekávání týkajícího se postupu stavebního úřadu. Žalobce soudu předložil fotografie staveb nacházejících se v totožné obci jako rodinný dům žalobce a dále rozhodnutí a souhlas stavebního úřadu ze dnů 14. 3. 2007, 9. 2. 2010, 10. 5. 2013 a 19. 9. 2014. Proto, aby předložené důkazy mohly být relevantní k tvrzení o skutkové shodnosti či podobnosti s případem žalobce (srov. § 2 odst. 4 správního řádu), by podle soudu bylo potřeba prokázat jejich časovou (z hlediska účinnosti regulativů obsažených v územním plánu) a místní (z hlediska totožně regulovaných ploch) souvislost se stavbou rodinného domu žalobce. Ohledně staveb na fotografiích (s výjimkou staveb uvedených v přiložených rozhodnutích a souhlasu stavebního úřadu) žalobce skutkovou shodnost či podobnost prokázat nemohl, neboť uvedenou časovou a místní souvislost s jeho věcí ani netvrdí. Není totiž patrné, kdy měly být tyto stavby povoleny, nebo že by se tyto nacházely v totožné ploše Z1-3 či alespoň v ploše se shodnými regulativy jako rodinný dům žalobce. Kromě toho tyto fotografie mohou prokázat pouze faktickou podobu existujících staveb, nikoliv však postup stavebního úřadu, který měl podle žalobce v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu postupovat rozdílně. Nebylo totiž tvrzeno (natož prokázáno), že takto stavby na fotografiích byly povoleny. Byť úmyslem žalobce bylo poukázat na podobnost stavby rodinného domu žalobce se stavbami vyfocenými, ve vztahu ke skutkové shodnosti a podobnosti staveb na fotografiích a rozdílnosti postupu stavebního úřadu neunesl ani břemeno tvrzení, ani břemeno důkazní. Na druhou stranu opodstatněná může být naopak

námítka žalobce, že rozhodnutí a souhlas stavebního úřadu ze dnů 14. 3. 2007, 9. 2. 2010, 10. 5. 2013 a 19. 9. 2014 byly vydány v rozporu s regulativy týkajícími se požadavků na prostorové uspořádání a architektonické zásady (tj. počet podlaží a existence podkroví) platnými pro území, pro něž byly uvedené akty stavebního úřadu vydány. Soud však není dozorovým orgánem, a je proto na stavebním úřadu, popřípadě žalovaném, aby využili nástroje, které jim stavební zákon k odstranění nezákonného stavu v případě třetích osob (pokud zde nějaký je) poskytuje. Soud proto soulad těchto aktů stavebního úřadu s územním plánem neposuzoval, neboť tato otázka není v projednávané věci rozhodná.

36. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 43/2009-52 totiž vyplývá, že *„účastník řízení se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale se může domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“* Zásadu, podle které správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu), je tak třeba vykládat mimo jiné v souvislosti se zásadou zákonnosti (§ 2 odst. 1 správního řádu). Shodnost či podobnost případů, o kterých je v § 2 odst. 4 správního řádu řeč, totiž předpokládá i jejich zákonnost. Této zásady je proto možné se dovolávat pouze u množiny případů, jejichž řešení nepřekročilo zákonné meze. Nezákonná praxe správního orgánu nemůže legitimní očekávání založit, stejně jako nemůže na legitimním očekávání být založeno nezákonné řešení správní věci. Žalobce proto nemůže úspěšně namítat porušení zásady legitimního očekávání, jestliže by posouzení, kterého se domáhá, bylo v rozporu se zákonem (tj. v projednávané věci s požadavky územního plánu). Žalobce přitom nerozporuje, že by jím uváděná předchozí praxe stavebního úřadu v rozporu se zákonem byla. Z toho důvodu se této (potencionálně) nezákonné správní praxe nemůže žalobce dovolávat a postupem, kterým se nepokračuje v této správní praxi, nemůže být zasaženo do právní sféry žalobce. Kromě toho soud poukazuje na to, že shodnou námitkou se žalovaný zabýval již ve svých rozhodnutích o odvoláních žalobce ze dne 27. 1. 2014 a 15. 2. 2016, přičemž je z obdobných důvodů jako v projednávané věci shledal nedůvodnými. Za této situace podle soudu proto žalobce také z tohoto důvodu žádné očekávání v řízení o své páté žádosti o dodatečné stavební povolení mít nemohl. Námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
39. Jelikož osobě zúčastněné na řízení neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jí vznikly náklady, a jelikož neshledal ani existenci důvodů hodných zvláštního zřetele,

rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. výrokem III, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. června 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu